

8 1/2 15' 1/2

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s pošiljno vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 4 K, pol leta 2 K in za četrlet 1 K. Naročnina za Nemčijo 6 K, za druge izvenavstrijske dežele 8 K. Kdor hoče sam po njega, plača na leto samo 3 K. — Naročnina se pošilja na: Upravništvo „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru. — List se dopušlja do odpovedi. — Udje „Katoškega tiskovnega društva“ dobivajo list brez posebne naročnine. — Posamezni listi stanejo 10 vin. — Uredništvo: Koroška cesta šte. 5. — Rokopisi se ne vračajo. — Upravništvo: Koroška cesta šte. 5, sprejema naročnine, inserate in reklamacije. Za inserate se plačuje od enostopne pettivrste za enkrat 18 vin., ali kar je isto, 1 kvadratni centimeter prostora stane 12 vin. Za večkratne oglase primeren popust. V oddelku „Mala naznanila“ stane beseda 5 vin. Parie in zahvale vsaka pettivrsta 24 vin., izjave in Postano 36 vin. — Inserati se sprejemajo do torka opoldne. — Nezaprte reklamacije so poštnine proste.

USPEHI PROTI LAHOM.

28 000 naročnikov.

Današnja številka „Slovenskega Gospodarja“ se mora tiskati že v 28.000 izvodih. Neprenehoma prihajajo novi naročniki. Upamo pa, da se nismo dosegli viška. Dne 1. aprila se začne novo četrletje. Gotovo uporabijo to priliko Slovenci in Slovenke za novo naročbo. List potrebujete doma, da zasledujete razvoj vojske in najvažnejše javne dogodke; potrebujejo pa ga tudi vojaki na bojišču, da ne izgubijo stika s svojo ljubo slovensko domačijo. Torej le v krog naših naročnikov!

Napredek našega lista je najsijajnejši dokaz, da se slovensko ljudstvo na Štajerskem popolnoma strinja z najvažnejšimi našimi nazori. Mi hočemo mogočno, od vseh sosedov neodvisno, samostojno, samo pod žezlom habsburške vladarske rodbine stoječo Avstrijo. Drugim državam, najsibo kdorkoli, ne smemo in nečemo biti sužnji, ampak ako spoštujejo našo samostojnost in vladarsko rodbino ter nam hočejo pošteno držati zvestobo, samo prijatelji in zaveznički. Kar bi bilo več, bilo bi izdajalstvo.

Kdor ne spoštuje se sam, podlaga je tujčevi peclil; Slovensko ljudstvo odobrava sedaj tudi neomajeno naš narodni program. Nismo proti drugim avstrijskim narodom, ampak za se in za svoje pravice. Hrabri slovenski vojaki so na bojiščih pokazali, da Slovenec ne zaostaja za nikomur, ako ga kliče domovina. In ravno tako izborno se je držalo slovensko ljudstvo, ki je ostalo doma. Z nadčloveškim naporom je vršilo svojo nalogo v obdelovanju in oskrbovanju gospodarstva, posebno naše ženstvo. Zene in dekleta so se izkazale za izvrševanjem svojih težkih dolžnosti v sedanjem času

kot prave junakinje. Tak narod ima vso pravico, da se narodno, prosvetno in gospodarsko v državi, za katero preliva svojo kri, neovirano razvija. Mi smo to vedeli in trdili že prej, sedaj nam pritrjujejo tudi vsi drugi. Avstrija svojih zvestih Slovencev ne bode pozabila! Tudi v narodnem oziru smo torej vodili naše ljudstvo po pravi poti, da smo mu varovali njegove vrline, njegov ponos in njegov jezik. Nač odličnimi lastnostmi slovenskega naroda bomo v bodoče čuvali še zvestejše in skrbnejše.

Vse pa, kar smo storili, smo storili kot udani sinovi in hčere naše skupne matere, katoliške cerkve. V veri smo našli edino tolažbo, ko se je nam slabo godilo, v njej smo našli tudi edino varstvo, da smo trezni in preudarni, ko nam je slo boljše. In to je bilo edino pravilno stališče. To uvidevajo zdaj tudi mnogi, katerim marsikdaj ni bilo neljubo, ako se je začela manjša ali večja gonja proti cerkvi in duhovščini in se nam pridružujejo. V delu, samozavesti, treznosti in xpi pod okriljem katoliških habsburških vladarjev leži naša bodočnost. In te točke zapopada in je vedno zapopadal naš program, naš list!

Kdor je z nami, naj pride k nam! Mi gremo naprej!

Kmečka zavest raste.

Sedanja svetovna vojska je naučila prešerno mestno gospodo spoštovati in upoštevati kmečki stan. Trojno je, kar daje v teh burnih časih našemu kmečkemu ljudstvu posebno veljavo: kruh, zvestoba in pogum.

Težavno ali pravzaprav nemogoče bi bilo voditi vojsko brez kruha, brez živil, ki jih pridelava kmet. Vsi topovi, puške in vsa moderna vojskna znanost bi

bila toliko kot nič, ako ne bi bilo dovolj potrebnih živil. Delavnim rokam kmečkega in delavskega ljudstva na deželi, ki prideluje vojaštvu in prebivalstvu kruh, gre slava in hvala ter velik delež pri dosedanjem uspešnem bojevanju naših armad. Tisti, ki so nekdanj imeli za kmeta, viničarja ali dninarja samo zbadljivke in sramotilne besede, tisti danes uvidevajo, da je kmečki stan res glavni temelj vsakega naroda, vsake države. In ta zavest je prešla tudi v meso in kri našemu ljudstvu in mi vidimo, da kmečka zavest raste. Tako je prav!

Kmečka veljava pa se je mogočno povzdignila tudi radi neomajane zvestobe in poguma naših junakov, ki so izšli iz bornih kmečkih, viničarskih in delavskih hiš. Naši vojaki, ki jih je rodila kmečka mati, se odlikujejo glede hrabrosti in izvanrednih junaških činov na kravatem bojišču, kakor menda ne sinovi nobenega drugega stanu. Naši vojskovodje so ponosni na naše kmečke korenjake. Tam kjer je treba izvršiti najsmelejše in najdrznejše čine pred sovražnikom, tam stojijo sinovi kmečkih mater. Zvestoba in pogum, ti dve lastnosti določita naše kmečke korenjake pred celim svetom. Radi tega raste naša zavest, naš kmečki ponos in nihče se več ne sramuje biti sin priproste kmečke hiše.

In v bodoče, ko bo vojska nehala, bo kmečka zavest, kmečki ponos, šele na svojem mestu. Po vojski bo treba povsod uveljaviti naše kmečke zahteve, treba bo ne samo po listih, ampak javno pred celim svetom povedati, da se naj kmečkemu stanu pri postavitvah in v vseh javnih zastopih dajo tiste pravice, ki jih imajo drugi stanovi.

Naša sveta dolžnost je, da smo ponosni na svoj kmečki in delavski stan, da se zavedamo velike naloge, ki jo vršimo sedaj v tej ljuti svetovni borbi. Podžigajmo kmečko zavest in gojimo pri našem ljudstvu vero v boljšo bodočnost kmečkega stanu ter s tem tudi ljubezen do rodne grude.

Dve prošnj.

Zavedna slovenska mladenka s Pohorja nam je poslala sledeči članek:

LISTER.

Vojne pridige v postu l. 1916.

Z dovoljenjem kn. šk. Lavantinskega ordinariata z dne 28. marca 1916.

IV.

Četrta postna nedelja.

Evangelij sv. Janeza 6, 1—15.

Tisti čas je šel Jezus črez galilejsko morje, ki je tiberijsko. In šla je za njim velika množica, ker so videli čudeže, ki jih je delal nad bolniki. Jezus je torej šel na goro in je tam sedel s svojimi učenci. Bila je pa blizu velika noč, judovski praznik. Ko je torej Jezus oči povzdignil in je videl, da je sivo velika množica prišla k njemu, je rekel Filipu: Odkod bomo kupili kruha, da bi ti jedli? To je pa rekel, ker ga je izkušal; vedel je namreč, kaj je storil. Filip mu je odgovoril: Za dvesto denarjev kruha jim ni dovolj, da bi vsak dobil kaj malega. Reče mu eden njegovih učencev, Andrej, brat Simona Petra: Mladenič je tukaj, ki ima pet ječmenovih kruhov in dve ribi; ali kaj je to med toliko? Jezus pa je rekel: Recite ljudem sedeti! Bilo je pa tamkaj veliko travo. Sedli so torej, okoli pet tisoč mož po številu. Tedaj je Jezus vzel kruhe in ko se je zahvalil, jih je razdelil med sedeče; ravno tako tudi rib, kolikor so hoteli. Ko so se pa nasitili, reče svojim učencem: Poberte kosce, ki so ostali, da konča ne vzamejo! Pobrali so torej in napolnili dvanajst košaric s kosci, ki so ostali od petih ječmenovih kruhov tistim, kateri so jedli. Tedaj so ljudje, ko so videli čudež, ki ga je bil Jezus storil, rekli: On je resnično prerok, ki mora na svet priti. Ko je torej Jezus spoznal, da hočejo priditi in ga po silii vzeti, da bi ga postavili za kralja, je zopet zbežal na goro, on sam.

Branitelji domovine! Česa si najbolj želite na

bojišču! Gotovo skorajšnjega povratka v domovino k svojem. Toda naša sveta pravica se ni odločilno zmagala, sovražniki se še ji nočejo ukloniti. Treba še potrpeti in čakati. Ali se dolgo ali le malo časa? Kedo ve? Le vsevedni Bog. On dopušča v svojem neskončnem usmiljenju grozno vojsko, da bi ga narodi zopet spoznali, mu poravnali storjene krivice in se poboljšali. Sprava z Bogom nam je najbolj potrebna, ona bo podlaga spravi med narodi. K tej spravi z Bogom nas priganja sveti postni čas. In sveta katoliška cerkev kliče vsem, tudi Vam, mili junaki slovenski: Spravite se z Bogom! Opravite sveto velikonočno spoved in prejmite vredno sveto velikonočno obhajilo.

1. Današnji evangelij nam poroča, kako je množica ljudi šla za Jezusom. Ljudje so ga videli, kako je čudežno ozdravljval bolnike, Ozdravljval jih je telesnih pa tudi dušnih bolezni. In tako je Jezus delal vsa tri leta, ko je učil. Kdo naj prešteje vse bolnike, ki jih je božji zdravnik zopet ozdravil! Pa še več. Po svojem vstajenju postavi zakrament sv. pokore, v katerem nadaljuje ves čas obstanka sv. katoliške cerkve čudovito delo ozdravljenja bolnikov, to je grešnikov. Saj pri sveti spovedi nikdo drugi ne odpušča grehov kot Jezus sam po svojem vidnem namestniku, katoliškem duhovniku.

Presrečni so bili bolniki ozdravljeni od Jezusa, presrečen pa je tudi vsak grešnik, ki si v dobri sv. spovedi očisti dušo in po milosti Jezusovi zopet ozdravi od starih bolezni. Slovenski vojak, ali misliš večkrat na to, kaka dobrota je dobra sv. spoved? Ali nemir srca, duša v smrtnem grehu ni nekaj strašnega? Ali se ti ni dozdevalo po dobri sv. spovedi,

ko bi se ti odvalil težek kamen s srca? Prav je zato rekel gostilničar, ko je po opravljeni spovedi zopet zajahal svojega konja, da pohiti domov: „Tako, moj konjček, sedaj boš pa nesel par centov manj teže.“

Ti si junak na bojnem polju. Z vsakim orožjem znaš prav ravnati. Zato si doživel že toliko zmag. O bodi še junak pri sv. spovedi! Ko se ti ponudi prilika za njo, jo dobro opravi. Pripravi se sv. Duhu, da ti pomaga spoznati vse grehe. Na to izprašaj svojo vest. Vedeti moraš, kdaj si opravil zadnjo spoved in če si opravil naloženo pokoro. Potem se vprašaj, katere smrtne grehe si storil, kolikokrat si n. pr. zaničljivo govoril o veri in o svetih rečeh ali pritrjeval takim govorom, kolikokrat si bil hudo jezen in si zelo preklinjal, bil močno nepokoren predstojnikom, kolikokrat in koliko tovarišev si pohujšal z nespodobnim govorjenjem ali ga z dopadenjem poslušal, kolikokrat si na dan ali na teden rad imel nečiste misli in želje ali se celo pregrešil s kakim nečistem dejanjem sam s seboj ali s kom drugim. Vedeti moraš, kolikokrat si bil pijan in ali si komu storil kako veliko krivico. Če si dobro izprašal vest, ti mora biti jasno: Te-le smrtne grehe sem storil in tolikokrat. Če smrtnih grehov nimaš, boš pa našel dovolj malih grehov.

Pomni, kar sedaj pride. Sedaj v duhu pogledaj na podobo Križanega in reci sam pri sebi: Torej sem tudi jaz tebe, o Jezus, s svojimi grehi bičal, s trnjem kronal, ti težki križ nakladal in te na križ pribijal! Potem pa pobožno, tako da boš čutil veliko žalost v svojem srcu, obudi kes in moli: O moj Bog, vsi moji storjeni grehi so mi iz srca žal, ker sem tebe, vso svetost in neskončno dobroto, katero je cele-

Mnogo se je že pisalo o nalogah in dolžnostih, katere nalaga vojna našemu ženstvu. Velike so te naloge in skoro se zdi, da so preogromne za šibka ženska ramena. Za vzgled pa si vzemimo naše možejunake; ne strašijo se žrtve, katere prinaša vojska v svojem krvavem znamenju. Dolžnost naša, dolžnost ženstva je torej, da posnemamo te neustrašene može. Sicer ne moremo služiti ljubljeni domovini s tem, da bi sukale orožje; naš prostor je drugje, drugje se rabijo naše moči.

Kaj ne, predrage, me nočemo zaostajati zadaj, kadar nas kliče domovina. Skažimo se vredne hčere naše mile Slovenije. In ko se bodo vračali naši junaki-zmagovalci, ovenčani z vencem lovorike, ko bo domovina prosta vseh sovražnikov, tedaj, žene in dekleta, ali se vam ne bo širilo srce ponosa in zavesti da ste tudi ve po svojih močeh pripomogle k zmagi? Kako bi mogle sicer pogledati v oko tem junakom, ako bi sedaj, sredi dela, omagale? Nikakor! Me hočemo sodelovati, tudi me hočemo biti deležne onega sladkega občutka, da smo storile svojo dolžnost.

Domovina sme zahtevati vsako žrtev. Može in fantje so prisegli zvestobo cesarju in domovini. Kje je tisti, kateri bi te prisega ne držal? Niga v vrstah naših mož, naših borilcev. Vedno hite neustrašeno, pogumno naprej, vedno polagajo nove žrtve na oltar domovine.

Vera, upanje in ljubezen, kdo ne pozna teh lepih sestric? Se ena naj se jim pridruži, zlasti sedaj v vojnem času. Verujemo v Boga, v njegovo previdnost in dobroto, kajti, kdor veruje, bo zveličan. Zaupajmo v boljše bodočnost; ljubimo našo rodno zemljo, ne zapuščajmo je v času, ko potrebuje pomoči nas vseh. In zdaj pride četrti sestrica, zvestoba. Predrage! Naši možje so prisegli zvestobo cesarju. Komu pa ste jo prisegle ve? Ali ne onim mučencem, ki trpe tam na tujem, ki krvave svojo srčno kri, ne samo za domovino, temveč tudi za nas vse? Tukaj se dotaknem točke, o kateri bi boljše bilo, da bi se je ne bilo treba dotakniti. Same ste že gofovo brale ali slišale, kako žalostne posledice prinaša vojna z ozirom na nekatere — ne na vse, Bor obvaruj — ženske. Moramo in hočemo napovedati boj tej kugi, ki se pogubljivo razširja po celem sedanjem svetu.

Dobro ime je bilo slovenskemu ženstvu vedno sveta reč. Mar naj sedaj, ko nam vojna itak že vse vzame, tudi naše pošteno ime izgine? Rači par izgubljenih bitij, ki so izgubila vero v same sebe, naj nosi celo ženstvo sramotni pečat propalosti?

Varujmo se slabe družine! Star pregovor pravi, da eno gnjilo jabolko pokvari deset dobrih. Posvečujmo se delu, v delu najdemo pozabljenje, delo je zdravilo zoper slabe misli. S krepko voljo in zdravim razumom bodo premagane vse težkoče, katere nalaga vsakemu njegov poklic. Bodri naj nas zavest, da napoči čas, ko mine tudi to vojno zlo. Bodimo pa močne, da nam ne bo treba povesiti oči ob času svidenja.

ga srca ljubim, z njimi razžalil. Trdno sklenem s tvojo milostjo svoje življenje poboljšati in vse, tudi smrt rajši pretrpeti, kakor tebe svojega Boga še kdaj s kakim grehom razžaliti.

To dvoje mora obsegati molitev kesanja: prvič žalost nad grehi kot božjimi žalitvami in drugič trdni sklep, da se hočeš res poboljšati. Da ti bode res težko pri srcu, kes večkrat moli prav zbrano, predno prideš na vrsto, zakaj kdor nima nobene dušne žalosti nad storjenimi grehi, njemu grehi ne bodo odpušteni. Vest izprašaj na sličen način vsak večer, pa občudi kes in boš vedno pripravljen na smrt. Kadar ni mogoče opraviti spovedi, nam že popolno kesanje dobi odpusčenje grehov. Junak skesanega srca se ne pogubi.

Sedaj pristopi k spovedi. Naj te ne moti, če ni spovednice in se moraš kje pod milim nebom spovedovati. Ko praviš svoje grehe, si misli, da jih praviš Jezusu samemu. Reci: Moja zadnja spoved je bila dne ... Na to povej vse smrtne grehe po številu. Nikdar ne reci: Večkrat sem bil pijan, dostikrat sem hudo preklinjal. To ni število. Temveč reci na pr.: trikrat sem bil pijan, vsak teden sem enkrat hudo preklinjal itd. Če nimaš smrtnih grehov, hvala Bogu, pa se spovej saj nekaterih malih grehov. Bodi odkritosrčen pri spovedi. Nič ne zakrivaj, nič ne zamolči. Sploh se ne bojiti k spovedi, če je le priložnost. Vsak dan te lahko Bog pokliče pred svoj sodni stol, zato moraš biti vedno pripravljen.

Bolnega generala, ki 40 let ni bil pri spovedi, je nagovorila strežnica usmiljenka, naj bi opravil dolgo snoved, ker je spovednik v kapelici na razpolago. General gre in ko zagleda spovednico, se ustraši in zbeži iz kapelice. Pa ravno mu pride nasproti usmiljenka in ga milo pa resno pokara: „Vi, ki se v najhujšem boju niste bali krogelj, pa se bo-

Junake, katerih ne podere smrtonosna krogla, ne morilno jeklo, te junake bi podrlo spoznanje, da so bili izdani tam, kjer so pričakovali ljubezni in zvestobe. In če se ne povrne vsak nazaj v naše kroge, ako ga krije tuja zemlja, potem smo dolžne, da častimo njih spomin.

In ve žene, ki imate deco, odgajajte jo v krščanskem in slovenskem duhu, da postanejo enkrat iz nje dobri ljudje, vredni sinovi junaških očetov, vneti katoličani, zavedni Slovenci! V mladini leži vsa prihodnost; skrbite tedaj, ve matere, da se bode naša ljuba domovina povzdignila, da se bo delo, začeto od njih očetov, nadaljevalo v blagor naroda.

Dve prošnji ste to, kateri polagam na sree vsemu našemu ženstvu. Bodite zveste domovini, bodite pa tudi zveste možem-junakom. Ako storite to, pa boste dovolj storile.

H. Z.

Podržavljenje ljudske šole.

V vladnih krogih na Dunaju se resno misli na to, da bi se ljudska šola podržavila. Vlada hoče dobiti v ljudski šoli večji vpliv na vzgojo otrok, a obenem pa hoče tudi odpraviti nedostatek, da po nekaterih deželah in okrajih za šolo ni bilo dovolj preskrbljeno in da so se tam pojavljali visoki odstotki analfabetov (ki ne znajo ne pisati ne čitati). Stališče vlade je razumljivo. Njej je na tem ležeče, da se domovinski čut v ljudski šoli goji mnogo bolj, kakor do sedaj. V tem oziru je bilo, tako pravijo veščaki, na Avstrijskem najslabše. Povsod drugod se že v mlada srca zanaša misel skupne državnosti in ljubezen do lastne države. Pri nas pa je tudi ljudska šola trpela že pod slabimi posledicami narodnostnih bojev, kar smo narodnosti ob meji najživeje občutili. Sedanja vojska je tudi pokazala potrebo najširše vojaške izobrazbe. Ako hoče vlada z njo začeti že v ljudski šoli, je samoumevno, da mora imeti vso oblast na ljudskih šolah tudi sama v rokah. Tudi visoki odstotki analfabetov ne morejo biti nobeni vladi že iz vojaških ozirrov dovolj. Vojaška uprava hoče imeti izobraženo vojaštvo, ker z njim mnogo lažje in sigurnejše postopa.

Tudi na družabne razmere se bi novi ljudskošolski načrti ozirali. V kaki meri, ne vemo. Toda slovenski poslanci ne bodo zamudili, da pravčasno opozorijo vlado na želje, ki jih izražajo kmetje isto za letom.

Nastopila bo seveda tudi sprememba glede vzdrževanja ljudskih šol. Sedaj je tako, da morajo šole graditi, vzdrževati in razširjati občine (šolski okoliši), govoriti pa imajo okrajni in deželni šolski sveti. S preosnovo ljudskošolskih zakonitih določil bo tudi v tem oziru nastopila za kmeta ugodna sprememba.

Z narodnega stališča nimamo objemni Slovenci, ki se ne glešamo šolske narodne samouprave, zoper podržavljenje ljudske šole popolnoma nič ugovarjati, kajti prepričani smo, da se bo državna uprava dala voditi v narodnostnih zadevah napram za državo odlično zaslužnim Slovincem od načel, ki poznajo samo strogo pravico. V drugih zadevah, ki se tičejo nameravane spremembe, pa bi bilo dobro, da bi vlada še enkrat slišala vse želje in zahteve cerkve, starišev, ljudskih slojev in kajpada tudi učiteljstva. V nemških listih se je o tem vprašanju že začelo razpravljati in koroški poslanec dr. Steinwender suče zopet pero za svoje, kočkemu stanu prijazne nazore.

jite spovednice! General se povrne v kapelico in ko opravi sv. spoved, objame spovednika, tako je bil srečen.

Po spovedi poslušaj Jezusa, ki ti govori na srce: „Glej, ozdravljen si, nikar več ne greši, da se ti ne prigodi kaj hujšega“ (Jan. 5, 14). Opravi takoj naloženo pokoro.

2. V evangeliju današnje nedelje Jezus ni le nebeški zdravnik, temveč tudi dobri pastir, ki svoje ovčice — 5000 jih je bilo — čudovito nasiti s 5 kruhi in 2 ribama. Se čudovitejšje nasituje Jezus v sv. obhajilu naše duše, ko se nam sam daje v hrano za večno življenje. In te hrane nujno potrebuje naša duša, da ne oslabi in si ohrani nadnaravno življenje. Zato mora ob velikonočnem času pod smrtnim grehom vsak kristjan prejeti sv. obhajilo.

Slovenski junak, kaj ne, tudi ti boš porabil priliko, če se bo le ponudila, da prejmeš sv. veliko-nočno obhajilo. Saj ni večjega veselja, kot združiti se z Jezusom posebno še na bojnem polju. Ne čudimo se torej, če piše slovenski vojak z laškega bojišča: „Tukaj smo bili tako srečni, da smo se smeli udeležiti sv. maše in prejeli smo tudi sv. zakramente. Nepopisno veselje je takrat zaigralo v mojem srcu. Zajel sem iz tega novo moč in nov pogum.“ Umljivo nam je sedaj veliko veselje, ki so ga vojaki slavnega 87. pp. razodevali v svojih pismih, ko so poročali, kako so v Karpatih prejeli za lansko veliko noč sv. zakramente, kako je z njimi sam poveljnik Hossner pristopil k mizi Gospodovi.

Sprejmi sv. obhajilo s čisto vestjo in s pobožnim srcem. Lahko ti je sv. popotnica. Misli si, kako dober je Jezus, kako te ljubi, da hoče celo v svojem srcu prebivati. Bodi mu tudi ti dober in ga prejmi z največjim hrepenenjem. Po sv. obhajilu ga prisrčno

Italijansko bojišče.

Zadnji čas so dobili Italijani od Avstrijcev še skoro vsak dan mečno po prstih. Odkar so Lahy ustavili svojo „peto ofenzivo“, so naši izrgali Italijanom na črti severno od Gorice in na koroškem ozemlju več važnih postojank. O uspehih pri Tolminu in na Rombonu smo že zadnjič poročali.

Dne 25. marca so vdrele avstrijske čete izhodno od sedla Plöcken (blizu koroško-tirolsko-italijanske meje) v italijansko postojanko, katero so imeli Italijani zasedeno že od začetka vojske.

Dne 26. marca se je sovražnik silno a zaman trudil, da bi nam izrgal jarke, ki smo mu jih prejšnji dan odvzeli. Uporabljal je pri napadih vedno večje število svežih čet, a uspeha ni dosegel nobenega. Boji so se ta dan razširili tudi na sosednje dele bojne fronte izhodno in zahodno od sedla Plöcken. Borba se je nadaljevala celo noč od 26. na 27. marca.

Pri Gorici so naši dne 26. marca dosegli izredno važen uspeh. Z naskokom so zavzeli celo sovražno postojanko pred severnim delom višine pri Podgori. Sunek naših čet je bil tako silen in presenetljiv za sovražnika, da se velikemu delu sovražnih vojakov ni več bilo mogoče umakniti. Tako so naši ujeli pri tem napadu 525 Lahov, med temi 13 častnikov.

Italijani so gotovo že obupali, da bi dobili kedaj Gorico v svojo last, ker so jo dne 23. in dne 24. marca zopet močno obstrajevali. Sploh pa Italijani obupavajo, da bi se jim kedaj posrečilo prekoračiti dosedanjo črto.

Naša fronta ob Soči.

„Deutsches Volksblatt“ poroča: Soška fronta se začena na jadranski obali v ponzanskem zalivu med Tržičem in Devinom, poteka sporedno z južno železnico po robu Doberdobske planote zapadno od Selc, Sv. Martina in Sv. Mihaela, prekorači z železnico, ki vodi iz Tržiča v Gorico, severno od Vrha Sv. Mihaela reko Vipavo, nato se na kratki vrh oklepa soške struge in gre v pravem goriškem predmostju na desni zapadni breg Soče, obsegajoč ceste in goriški železniški most v Krmin, ob Podgori, Oslavju in Sabotinu in severno od tega, ob vznožju Sv. Gore, še enkrat prekorači Sočo, to pot proti izhodu. Tu se nadaljuje fronta tesno ob srednji Soči po robu Batske planote. Soča, ki dela tu najmočnejši ovinek proti zapadu, obliva obkrajne višine Plave in Zagore, za katere so se vršili tako vroči boji. Nedaleč od Sela se vrne fronta nazaj na zapadni breg Soče in tvori preč Tolminom razsežno predmostje, ki varuje vhod v jadransko dolino in bohinjko železnico. Severozapadno od Tolmina so Italijani prešli preko Soče, ki se obrne tu proti severozapadu, ter so se ustavili na pebočju visokega Krasa, Mrzlega Vrha in na robu — Krna ...

„Italijani v Gradcu in Ljubljani.“

Kako lažejo Italijani, priča naslednje pismo, ki nam ga je poslal naš naročnik Jakob Šoba iz po-

zahvali in ga prosi potrebnih milosti. Daj mu celo svoje srce, daruj mu svoje trdne sklepe in obljubi mu večno zvestobo. Ti z Jezusom in Jezus s teboj.

Slovenski junak, tako obhajaj veliko noč. Sv. zakramenti ti bodo dali moči, da boš lepo živel, se junaško vojskoval, vero ohranil in če bi Bog tako sklenil, tudi srečno umrl ali pa se zdev povrnil v domovino. Če bo prilika na bojišču, ne zamudi je. Pokaži, da si vernega slovenskega naroda veren sin. Če ne bo prilike, pa potrpi, se vsak dan kesaj grehov, pa prejmi gotovo sv. zakramente, kakor hitro ti bo mogoče. Ako si v garniziji v ozadju ali prideš na dopust, prejmi sv. zakramente, kolikorkrat bo le mogoče, v bolnišnici pa se navadi na vsakdanje sv. obhajilo, da te nebeški zdravnik tem prej ozdravi.

Možje in mladeniči naši, ki nam branite dom, vedite, da vsa domovina gleda na vas. Žene, otroci, starši, bratje in sestre, neveste trepetajo vsak dan za vaše telesno življenje, pa v strahu so tudi za vaše dušno življenje, ker v vojski je veliko nevarnosti. Teško čakamo vašega povratka. Kakšno bo to veselje! Toda spremenilo bi se v neskončno žalost, če bi se reklo: Veren je odšel, neveren se vrača, čist je odhajal, pokvarjen in okužen prihaja nazaj. Naša domovina potrebuje po vojski vernih, poštenih in zdravih mož in mladeničev. Zato pa, junaki slovenski, snidite se gotovo za veliko noč z ljubim Jezusom pri sv. spovedi, združite se z njim v vrednem sv. obhajilu. On bo vaša moč, vaša zmaga, vaše varstvo, vaša sreča. „Vse premorem v njem, ki me močnega dela“, pravi sv. Pavel (Filip. 4, 13).

Ne pozabite nikdar besed Jezusa Kristusa, ki pravi: „Kdor je moje meso in pije moje kri, tma večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan“ (Jan. 6, 55).

Fr. Sal. Gomilšek.